

Publicerad 2008-12-03 19:09 av Regular

-inspirerad av en god väns berättelse- tillägnad alla nyskilda vars jul kan kännas som en plåga ibland- och så vänder det

julstämning enligt "man"

Man tittar ut genom fönstret och förvånar sig över att julen är vit i år. Snöflingor stora och yviga svävar snarare än faller fridfullt ner. Fortfarande förvånad ser man hur snabbt det blir mörkt, sätter sig ner i den nyinköpta fåtöljen från UFF och tar upp telefonen.

Fem signaler och en främmande man svarar reserverat. I mitt hem. Men så inser man att ingenting längre är ens eget. Man ber artigt om lov att få tala med sina egna barn och önska dem god jul. Ens egen före detta som man spenderat så många jular tillsammans med och fortfarande hyser känslor för bemödar sig inte ens med att komma till telefonen. Istället hör man en suck i bakgrunden och ett irriterat : Jasså det är han.

Det är som om man slutat upp med att existera. Eller i alla fall upphört med att inneha ett värde. Men inte för barnen. De rusar till telefonen och man hör hur de kämpar inbördes om vem som ska få tala först. Minstingen och också den mest ettriga (har han efter sin mamma tror jag) vinner kampen och snart översvämmas man av ord, glädje och energi.

Han mår bara bra, syskonen hans likaså och så klart mamma och Bosse (Bosse, tänker jag, vilket jävla namn). Och så snabbt som ögat övergår han till att tala om mer viktiga ting. Julklappen han fick öppna på morgonen och hur cool den bara är, att han fortfarande inte tycker om gröt och inte kan förstå hur man kan äta något äckligt och detta på självaste julafton, varför det ska ta sådan tid innan tomten kommer och vem som ska tomta i år (här börjar tårarna sakta rinna för mina kinder, men jag kommer också på mig med att skratta för hans glädje och livfullhet smittar av sig). Du får nog skicka iväg Bosse att handla tidningen i år, tipsar jag.

Samtalet går fort, för fort tänker man och snart sitter man där med en tom lur. I ett tomt hem. I ett tomt liv. Samtalet ekar kvar ett tag och man ömsom skrattar ömsom gråter. Alla bitarna av samtalet når en och aldrig har man känt av mer julstämning än nu. Man kunde höra hur det tisslades och tasslades, slamrades och dukades. Hur varma plattor fick någonting att koka och hur köksfläkten gick på högvarv. Man blundar och kan till och med känna värmen från alla ljus och kakofonin från alla lukter som blandas med lukten från barnens förväntan.

Det har mörknat betydligt nu och man tänder upp lite. Blev ingen gran eller julpynt i år. Men en stakjävel från Rusta förmådde man inhandla.

Den står i fönstret och glor retfullt emot oss där vi sitter. Old Glen och jag. Man håller upp ett glas och dricker snabbt (för snabbt) och funderar på om man inte egentligen bör ta livet av sig. Eller i alla fall köra skinkkniven i strupen på Bosse. Men man hårdar ut. För barnens skull.

Och snöflingorna svävar ner.

Jag slits upp ifrån mina tankar. Detta var 6 år sedan nu och läget är annorlunda i år.

Eva, min nya, kommer ut från duschen och ber mig raska på. - Det är faktiskt till de dina vi ska retas hon.

Eva är 10 år yngre än mig och min solstråle i livet. Allt är så enkelt för henne...alltid och hon ler mer än någon annan jag känner. Sexig är hon också, tänker jag men blir direkt varnad av hennes rynkade panna.

Jag har inte gjort något, protesterar jag.

- Du tänkte och jag såg var du tänkte på, kontrar hon.

Så jag reser mig upp ur fåtöljen där jag suttit och avnjutit en single malt till tonerna av någon julsång med Dean Martin och påbörjar klädprocessen.

Det är andra julen vi firar hos "de mina" (det vill säga mitt ex och barnen) och jag ser riktigt fram emot det. Eva passar in i vilket sammanhang som helst och jag gillar Bosse väldigt mycket.

Bosse röker för mycket och har en benägenhet att tala för mycket när han dricker. Han tycker att mina ungar är pest och ibland känner han det som om de både suger musten, åldern och plånboken ur honom. Jag gillar Bosse. En gång beklagade han sig över att Lotta (min fd) gått upp så mycket i vikt på sistone. Samtidigt suckade han och slog mig med armbågen i sidan, tittade på Eva och tyckte jag var en satans lycklig ost (just så sa han: satans lycklig ost. Jag gillar verkligen Bosse. Eva tycker inte alls om Bosse. Hon tycker han är gubbig till sättet och tråkig, och så har han dålig andedräkt. Men jag, jag gillar Bosse. Tror vi ska dra ut och fiska någon gång, jag och han.

Så drar vi iväg denna julafton också, jag och Eva, till mitt gamla hem (vars fasad behövt upputsning länge nu). Men sticker nog hem i lagom tid. Eva hade visst köpt något nytt sexigt att visa upp för "tomtefar" i år. Jag myser där jag sitter i taxin och konstaterar att julen är grön som vanligt.

Men så kommer det några flingor, stora luddiga svävar de ner i ljuset från gatlyktorna.

Jag älskar julen!

